

Sygn. akt : II Ca 2206/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny-Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Grzegorz Buła

Protokolant : osobiście

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : Przedsiębiorstwa (...) spółki jawnej A. K. i F. S. z siedzibą w S.

przeciwko: J. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 27 maja 2013 roku sygnatura akt I C 504/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymienioną w punkcie I kwotę „8.995,62 złotych (osiem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 62/100)” zastępuje kwotą „7678,22 zł (siedem tysięcy sześćset siedemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia dwa grosze)”, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, a nadto wymienioną w punkcie II kwotę 1.517 złotych (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych 00/100) zastępuje kwotą „1106,90zł (jeden tysiąc sto sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy)”;
2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;
3. nakazuje zwrot ze środków budżetowych Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Wieliczce na rzecz pozwanego kwoty 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem różnicy pomiędzy uiszczoną przez pozwanego opłatą sądową od apelacji, a opłatą należną.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niniejsza sprawa była rozpoznawana w trybie uproszczonym, co na zasadzie art. 505¹³ §2 k.p.c. powoduje ograniczenie uzasadnienia Sądu drugiej instancji do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy nie przeprowadzał bowiem żadnego postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja pozwanego wywiedziona od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 27 maja 2013 roku tylko w części zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia art. 505⁵ §1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 maja 2012 roku, okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w pozwie,

odpowiedzi na pozew, na pierwszym posiedzeniu przeznaczonym na rozprawę lub w sprzeciwie od wyroku zaocznego mogą być rozpoznawane tylko wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła ich powołać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynika później. Nadto z §2 tego przepisu wynikało, że powód może przytoczyć nowe okoliczności faktyczne i wnioski dowodowe nie później niż w terminie tygodnia od dnia doręczenia mu pism pozwanego wymienionych w paragrafie poprzedzającym. W niniejszej sprawie wnioski dowodowe i twierdzenia zawarte w piśmie procesowym strony powodowej z dnia 13 sierpnia 2012 roku zostały zgłoszone w terminie 1 tygodnia od dnia doręczenia pełnomocnikowi tej strony sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym. W ocenie Sądu drugiej instancji nie można więc twierdzić, że doszło do naruszenia powyższego przepisu. W przepisie tym nie wymieniono wprost pisma w rodzaju sprzeciwu od nakazu zapłaty, jednak zauważyć należy, iż w niniejszym postępowaniu było to pierwsze pismo zawierające stanowisko pozwanego odnośnie wytoczonego powództwa. Można więc stwierdzić, iż należy je traktować w sposób podobny do odpowiedzi na pozew, gdyż poza pełnieniem funkcji środka zaskarżenia prowadzącego do uchylecia nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zawiera pierwsze stanowisko pozwanego w przedmiocie twierdzeń i żądań powoda. Nadto stwierdzić należy, że wnioski dowodowe zawarte w tym piśmie zostały zgłoszone jeszcze przed pierwszym posiedzeniem sądu wyznaczonym na rozprawę, a więc również z tego powodu należy je uznać za zgłoszone z zachowaniem wymogów określonych w art. 505⁵ k.p.c.

Za częściowo uzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez uznanie za wykazane, iż strona pozwana sprzedała pozwanemu wszystkie artykuły objęte przedłożonymi fakturami. Trafnie apelujący zarzuca, że dowody potwierdzające wydanie rzeczy (dokumenty WZ) przedłożone do akt nie potwierdzają, aby otrzymał on wszystkie artykuły objęte fakturami, a szczególności fakturą (...). Porównanie bowiem tego dokumentu z przedłożonymi dokumentami potwierdzającymi wydanie towarów wskazuje, że w dniu 30 września 2010 roku pozwany zakupił u strony powodowej materiały budowlane za kwotę 13.923,10zł. Dokumenty potwierdzające wydanie materiałów nie wykazują, aby pozwany zakupił u strony powodowej 50szt. wywietrzników kalenicowych (poz. 5 faktury), 5 sztuk klinów uszczelnienia kosza (poz.9 faktury), 4 sztuk klamer do gąsiora firmy (...)(poz.11 faktury) oraz 13 sztuk wywietrzników kalenicowych ze szczotką (...)(poz. 10 faktury). Nadto z porównania powyższych dokumentów wynika inna liczba zakupionych sztuk dachówki R. (...)(antracyt) (poz. 6 faktury). Z faktury wynika, że ilość ta wynosiła 180 sztuk, podczas gdy dokument WZ wskazuje na 100 sztuk. W związku z powyższymi rozbieżnościami nie można uznać za wykazane przez stronę powodową, aby rzeczywiście w dniu 30 września 2010 roku powód nabył wszystkie materiały objęte fakturą (...)i w ilościach w niej wskazanych, zwłaszcza że strona powodowa nie twierdziła, aby jakiegokolwiek z materiałów objętych fakturą nie zostały odebrane przez pozwanego, a wręcz przeciwnie twierdziła, że wydanie materiałów zakupionych w tym dniu i objętych przedmiotową fakturą, potwierdzają dokumenty(...), (...)i (...). Zdaniem Sądu Okręgowego, sam dokument faktury, nie podpisany przez osobę określoną jako nabywca, nie może stanowić wystarczającego dowodu na potwierdzenie faktu nabycia rzeczy w niej wymienionych. Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że w toku postępowania powód wykazał, że na rzecz pozwanego w dniu 30 września 2010 roku zostały sprzedane materiały za cenę 13.923,10zł , a jeśli powód twierdzi, że na poczet tej ceny pozwany zapłacił kwotę 6244,88zł (9000zł - 2755,12zł zaliczone na poczet faktury z dnia 31 sierpnia 2010 roku) to do zapłaty pozostaje jeszcze kwota 7678,22zł. Z powyższych względów, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadnym była zmiana zaskarżonego wyroku w sposób określony w punkcie 1 sentencji. Dodać należy, że roszczenie dochodzone przez stronę powodową znajduje podstawę prawną w prawidłowo zastosowanym przez Sąd Rejonowy art. 535 §1 k.c. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 §1 k.p.c. o zmianie zaskarżonego wyroku.

W pozostałym zakresie zarzuty pozwanego należało ocenić jako niezasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego skoro pozwany lub osoby przez niego upoważnione potwierdziły odbiór materiałów dostarczonych przez stronę powodową, to za logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym należy uznać ustalenie, że pozwany zakupił powyższe materiały u strony powodowej. Nieracjonalne jest bowiem stanowisko, że mogły one zostać dostarczone bez jakiegokolwiek odpłatności. Według Sądu Okręgowego, nie można też zarzucić Sądowi pierwszej instancji naruszenia art. 233 §1 k.p.c. przed odmową dania wiary zeznaniom pozwanego i świadka A. R. (1) w zakresie w jakim zeznali oni, iż zapłacili za wszystkie zakupione materiały, a płacąc nigdy nie domagali się potwierdzenia uiszczenia ceny. Takie zeznania zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał za niewiarygodne, gdyż pozostają w całkowitej sprzeczności z doświadczeniem życiowym i zasadami racjonalnego postępowania. Jest rzeczą powszechną, że dokonując zapłaty za zakupione rzeczy

czy też usługi, nabywca domaga się wydania potwierdzenia uiszczenia ceny, gdyż zabezpiecza go to przed zarzutem, że ceny nie zapłacił, a nadto potwierdza fakt nabycia danej rzeczy (usługi) w konkretnego podmiotu, z czym wiąże jego ewentualne dalsze uprawnienia, np. w sytuacji gdy rzecz jest wadliwa. Wskazane zachowania są typowe i dotyczą nawet zakupu rzeczy o niedużej wartości. W tej sytuacji twierdzenia pozwanego i jego żony, że dokonując zakupu materiałów budowlanych, a więc rzeczy o dużej wartości i przeznaczonych do dłuższego korzystania i trwałego wbudowania w konstrukcję budowanego budynku, nie domagali się wydania jakiegokolwiek potwierdzenia zapłaty ceny, należy ocenić jako całkowicie niewiarygodne. Nawet jeśli przyjąć za możliwe, że strona powodowa i pozwany porozumieci się, że z tytułu zakupionych materiałów nie zostanie wystawiona faktura VAT, celem uniknięcia ponoszenia obciążenia podatkiem od towarów i usług (co niestety niekiedy ma miejsce w obrocie), to nieracjonalne jest jednak stanowisko, że w takiej sytuacji nabywca nie domagałby się przynajmniej własnoręcznego potwierdzenia przez sprzedawcę, że otrzymał pieniądze za zakupiony towar. Powyższe okoliczności muszą prowadzić do wniosku, że ocena zeznań pozwanego oraz częściowo zeznań świadka A. R. (2) dokonana przez Sąd Rejonowy nie była oceną dowolną, lecz zgodną z art. 233 §1 k.p.c. Biorąc powyższe pod uwagę dalej idącą apelację należało oddalić, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

W związku ze zmianą wyroku Sądu Rejonowego w zakresie kwoty dochodzonej niniejszym powództwem, zmianie musiała ulec także wysokość kosztów procesu zasądzonych od pozwanego na rzecz strony powodowej. O kosztach tych Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Uwzględniając wysokość dochodzonego roszczenia w stosunku do ostatecznie zasądzonej kwoty należy stwierdzić, że powód był stroną wygrywającą proces w 85%, zaś pozwany 15%. Ponieważ koszty strony powodowej w toku postępowania przez Sądem Rejonowym wyniosły łącznie 1517zł (300zł opłata od pozwu, 1217zł koszty zastępstwa prawnego), to pozwany winien zwrócić 85% z tej kwoty czyli 1289,45zł Z kolei koszty pozwanego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wyniosły 1217zł (koszty zastępstwa prawnego). Strona powodowa winna zwrócić 15% z tej kwoty czyli 182,55zł. Różnica pomiędzy 1289,45zł i 182,55 zł wynosi 1106,90zł i taka też kwota została zasądzona od pozwanego na rzecz strony powodowej za postępowanie przed Sądem Rejonowym.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podobnej zasadzie (art. 100k.p.c.). W tym postępowaniu powód także był stroną wygrywającą proces w 85%, a pozwany w wysokości 15%. Ponieważ strona powodowa nie poniosła jakichkolwiek kosztów postępowania apelacyjnego, zaś koszty pozwanego wyniosły łącznie 900zł (300zł opłata od apelacji + 600zł koszty zastępstwa prawnego), to strona powodowa powinna zwrócić pozwanemu 15% z tej kwoty, czyli 135zł. Wobec czego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

Ref. SSR Ewa Ankiewicz